

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α πρὸς Θεοῦ!... Τί θέλετε λοιπόν, μιλῶντες; φώναξε ἡ Ἀρτεμίδε. Τί ἐλπίζετε; Τί περιμένετε; Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς σας;

Ὁ λόρδος Βέντγουορθ ὑποκλίθηκε καὶ ἀπάντησε, φέρνοντας τὸ χεῖρ του στὴν καρδιά του: — Θέλω νὰ σὰς βλέπω μόνο, ὑψηλοτάτη! Θέλω ν' ἀπολαμβάνω τὴ γοητευτικὴ παρουσίαν σας!... Αὐτὸ μόνον θέλω... Σὰς διαβεβαίωνω δὲ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ, ὅτι κανένα σχέδιον, ἀνάξιον ἐνὸς εὐπατοῦδου, δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου... Ἐγὼ μόνον τὸ δικαίωμα — δικαίωμα πρὸς τὸ εὐλογεῖν — νὰ σὰς κρατήσω κοντά μου, καὶ τὸ χρησιμοποιῶ...

— Καὶ νομίζετε, μιλῶντες, φώτισε ἡ Ἀρτεμίδε, ὅτι θὰ μὲ ἔξαναγαράσετε ἔτσι ν' ἀνταποκριθῶ στὸν ἔρωτά σας;...

— Ὁχι, κυρία, δὲν τὸ νομίζω αὐτό, ἀπάντησε γλυκὰ ὁ λόρδος Βέντγουορθ. Μὰ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸ νὰ μὲ βλέπετε κάθε μέρα, τόσο καρτερικῶς καὶ γεμῆτο σεβασμῶν γιὰ τὸ πρόσωπό σας, νάρχομαι νὰ ζητήω πληροφορίες γιὰ τὴν υἰείαν σας, γιὰ νὰ μπορῶ ἔτσι νὰ σὰς βλέπω μιὰ στιγμὴ, ἐλπίζω ὅτι ἴσως θὰ συγχωρηθῆτε ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν ἐκείνου πρὸς τὸ μισοῦσέναι νὰ καταφύγῃ στὴ βία, ἀντὶ νὰ σὰς ἱκετεύῃ...

— Κι' ἔτσι, ἔκανε ἡ Ἀρτεμίδε μ' ἓνα περιφρονητικὸ χαμόγελο, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας θὰ γίνῃ φίλη τοῦ λόρδου Βέντγουορθ... Ἐ;

— Ἐτσι — ἀπάντησε ὁ κυβερνήτης τοῦ Καλαί — ὁ λόρδος Βέντγουορθ, τελευταῖος βλαστὸς μᾶς ἀπ' τὴν πρὸ πλείους καὶ πρὸ ἐνδοξῶν οἰκογένειαν τῆς Ἀγγλίας, θὰ προσφέρει γονατιστὸς στὴν ὑψηλοτάτην σας τὸ ὄνομά του καὶ τὴ ζωὴ του. Ὁ ἔρωτός μου, καθὼς βλέπετε, εἶνε τόσο τίμιος, ὅσο κι' εὐλαβηρῆς...

Τότε ἡ Ἀρτεμίδε, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι ἀπὸ φιλοδοξία ἴσως ὁ λόρδος ἤθελε νὰ γίνῃ σύζυγός της, τοῦ εἶπε:

— Ἀκούστε, μιλῶντες... Σὰς συμβουλεύω, ἀφήστε με ἐλεύθερη, ἀφήστε με νὰ ἐπιστρέψω στὸν βασιλεῖα πατέρα μου, καὶ θὰ λάβετε ἀμέσως ὅσα λῦτρα κι' ἂν μοῦ ζητήσετε... Μὰ μὴ νομίζετε ὅτι θὰ ἐξοφλήσω μόνον αὐτὰ... Ὄταν θὰ ὑπογραφῇ ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν πατρίδων μας, σὰς ὀρῶμαι ὅτι θὰ φροντίσω νὰ σὰς ἀπονεμηθῶν περισσότερες τιμὲς καὶ ἀξιώματα, ἀπ' ὅσα θὰ εἶχατε ἀν' ἡνιόσαστε σύζυγός μου... Φανήτε μεγαλόμυθος, μιλῶντες, ἢ ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶνε ἀπέραντη...

Μαντεύω τὴ σκέψιν σας, ὑψηλοτάτη, εἶπε ὁ λόρδος Βέντγουορθ πικραμένος. Μὰ εἶμαι περισσότερο ἀφιλοκερδῆς καὶ περισσότερο φιλοδόξος ἀπ' ὅσο μὲ φαντάζεστε. Ἀπ' ὅλους τοὺς θρησκόφους τῆς οἰκογενείας, ὁ μεγαλύτερος γὰν μὲν εἶνε ἡ ἀγάπη σας...

— Τότε, εἶπε ἡ Ἀρτεμίδε ταραγμένη καὶ περήφανη, ἀφήστε με νὰ σὰς πρὸς μιὰ λέξι ἀκόμα κι' ἴσως θὰ μὲ καταλάβετε. Μιλῶντες, κι' ἀγαπᾶ ἓνας ἄλλος!

— Καὶ φαντάζεστε ὅτι θὰ σὰς παραδώσω στὸν ἀντίξηλό μου αὐτόν, ἀφίνοντάς σας ἐλεύθερη; φώναξε ὁ λόρδος Βέντγουορθ ἔξαλλος. Ὁχι! Ἀς γίνῃ κι' αὐτὸς δυστυχισμένος σὰν κι' ἐμένα! Ἡ μάλλον, θὰ γίνῃ πρὸς δυστυχισμένος, γιὰ αὐτὸς δὲν θὰ σὰς βλέπῃ καθόλου...

Τρία μόνον γεγονότα μποροῦν νὰ σὰς ἀπελευθερώσουν, ἢ ὁ θάνατός μου, πράγμα ἀπίθανον ἀφοῦ εἶμαι ἀκόμα νέος κι' εὐρωστός ἢ μιὰ εἰρήνη μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ἐπίσης ἀπίθανον, ἀφοῦ οἱ πόλεμοι μεταξὺ τῶν πατρίδων μας βαστούν, καθὼς ἔχετε, ἐκατὸ χρόνιον ἢ, τέλος, ἡ ἄλλωσις τοῦ Καλαί ἀπ' τοὺς Γάλλους, πράγμα ἐντελὸς ἀδύνατον, ἀφοῦ τὸ Καλαί εἶνε ἀπόρητον... Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς τρεῖς αὐτῶν περιπτώσεως, τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ σὰς χάσω... Εἰσθε καὶ θὰ κείνετε γιὰ πολὺν καιρὸ ἀιχμάλωτός μου... Ἀγόρασα ἀπὸ τὸν λόρδο Γκρέν ὅλα τὰ δικαιώματά μου σὲ σὰς καὶ δὲν θὰ σὰς ἀπελευθερώσω, ἔστω κι' ἂν μοῦ προσφέρουν ὡς λῦτρα μιὰ δολοκλήρη αὐτοκρατορία... Ὅσο γιὰ τὴν περίπτωση τῆς ἀποδράσεως, θὰ κάνετε καλά νὰ μὴ σκεφθῆτε καθόλου, γιὰ τὴ θὰ σὰς φυλάω ἐγὼ ὁ ἴδιος κι' ἔτσι θὰ δῆτε πόσο προσεχτικὸς καὶ ἀγρυπνὸς δεσμοφύλακος εἶνε ἓνας ἄνθρωπος πρὸς ἀγαπᾶ...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ λόρδος Βέντγουορθ ἔκανε μιὰ βαθυτάτη ὑπόκλιση κι' ἀποσύρθηκε, ἀφίνοντας τὴν Ἀρτέμιδα τρε-

μμένη καὶ ταραγμένη. Καθησάχασε ὅστος κἀπὼς μὲ τὴ σκέψιν ὅτι ὁ θάνατος εἶνε ἓνα σίγουρον καταφύγιον γιὰ τοὺς ἀπελευθερωμένους...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

I

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ ΡΑΓΑΙΑ

Τρεῖς βδομάδες πέρασαν χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ αξιοσημείωτον στὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας. Ὁ φανηγὴς Ζάν Πεκουά, ἀφοῦ δανείστηκε χορήματα ἀπ' τὸν ἑξάδελφό του Πέτρο καὶ πλήρωσε τὰ λιγούτ' ἴντρα του, ἐπέτρεξε τὴν ἀδείαν νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Καλαί. Δὲν βιαζόταν ὅμως καθόλου νὰ ξαναρχίσῃ ἐκεῖ τὴ δουλειά του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνετα πολὺ ἐπιτέλης ὁ τίμιος ἀστὸς, καὶ συγχρόνως πολὺν περιεργός. Ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ περιπλανιόταν στὰ δονυρῶματα τῶν Ἀγγλων καὶ κοινοβέντιαζε μὲ τοὺς στρατιώτες. Ἀντιθέτως, ὁ ἑξάδελφός του εἶχε λήσει μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά καὶ ποτὶ τὸ ὄλοποιεῖν του δὲν ἀντηχοῦσε ἀπὸ τόσους θορύβους.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Γαβριὴλ γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περισσότερο μελαγχολικός. Καμμιὰ εἰδήσις δὲν ἔφτανε γι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι, οὔτε ἀπὸ τὸν βασιλεῖα, οὔτε ἀπὸ τὸν ναυαρχὸ Κολινά, οὔτε ἀπὸ τὸν πατέρα του, οὔτε ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα. Ἡ ἄννησιν καὶ ἡ ἀγωνία γέμιζαν ἴσκιους τὸ μέτωπό του καὶ τὸν ἐμποδίζαν ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν συντροφίαν τοῦ λόρδου Βέντγουορθ, ὁ ὁποῖος τὸν θεωροῦσε πρὸς φίλο του καὶ τὸν εἶχε ταχτικώτατα στὸ τραπέζι του. Νευρίαζε πρὸς ὅλα, καὶ μ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἱπποκόμο του Μαρτὲν Γκέρ, ἡ μάλλον Ἀρνὼ ντὺ Τίλ, ὁ ὁποῖος ἀγοῦσε ν' ἀναρρώσῃ ἀπ' τὴν πληγὴ του, κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν στελλῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ φέρῃ τὰ λῦτρα του.

Ὅταν τέλος ὁ γιατρός δήλωσε πὸς ἡ πληγὴ εἶχε κλείσει, ὁ Γαβριὴλ εἶπε στὸν Ἀρνὼ ντὺ Τίλ νὰ ἐτοιμαστῇ, γιὰ τὴ μεθεπομένη ἔαφρευε γιὰ τὸ Παρίσι. Μὰ τὴ μεθεπομένη τὸ πρῶτο, ὁ Ἀρνὼ ντὺ Τίλ παρασυνέθηκε ὅτι εἶχε ζῆλες καὶ θαμνωμένα κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ βήμα, χωρὶς νὰ στηρίζεται στὸ πρῶτό του ἀδελφὸς τοῦ Πέτρου Γκέρ, Βαβέττας, ἡ ὁποία τὸν εἶχε περιποιηθεῖ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀρρώστειάς του. Ἐτσι ἡ ἀναχώρησις του ἀνεβλήθη γιὰ δύο μέρες. Μὰ ὅταν πέρασαν κι' ἡ μέρες αὐτές, μιὰ γενικὴ ἐξάντλησις — ὅπως τοὐλάχιστον εἶπε ὁ ἴδιος — δὲν τὸν ἄφησε πάλι νὰ φύγῃ... Τοῦ ἔκαναν τότε λουτρά γιὰ νὰ συνέλθῃ, μὰ παραδόξως ἡ θεραπεία αὐτὴ τὸν ἔκανε ἀκόμα χειρότερα. Ἡ Βαβέττα πρὸς τὸν περιποιόταν, διαβεβαίωσε τὸν Γαβριὴλ ὅτι ἂν ἔφρευε γιὰ τὸ Παρίσι, θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν πρῶτὴν μέρα τοῦ ταξιδιοῦ.

Μὰ ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ τραβῆθῃ περισσότερο καί, παρ' ὅλα τὰ δάχρυα καὶ τὴς ἱκεσίες τῆς Βαβέττας, ὀρίστηκε ἡ μέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀρνὼ ντὺ Τίλ, ἀφοῦ πρῶτα κι' ὁ ἴδιος δήλωσε στὸν κἀφὸ του ὅτι μποροῦσε νὰ φύγῃ.

Τὴν προηγουμένη τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὁ Γαβριὴλ εἶχε γεμισαίσει στὸ μέγαρον τοῦ λόρδου Βέντγουορθ, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνο τὸ βράδυ φανόταν πολὺ μελαγχολικός.

Ὁ λόρδος, μετὰ τὸ γεῦμα, συνόδευσε τὸν ξένο του ὡς τὴν αὐλή, κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν χαϊρέθηκε, τὸν ἄφησε καὶ μπῆκε πάλι μέσα. Ὁ Γαβριὴλ τυλιχτικὴ στὸ μανδύα του κι' ἐτοιμαστῆκε νὰ ξαναγορῆσι στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου Πεκουά, ὅπου ἐπιλοξενεῖτο πάντοτε, ὅταν ἔξανα μιὰ πόρτα τοῦ μεγάρου, ἀπ' αὐτῆς πρὸς ἔβλεπαν στὴν αὐλή, ἀνοίξε. Μιὰ γυναίκα, στὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας ὁ Γαβριὴλ ἀναγνώρισε κάποιον ἀπ' τὴς καμαριέρες τοῦ σπιτιοῦ, προχώρησε ὡς αὐτὸν καί, φέρνοντας τὸ δάχτυλό της στὸ στόμα της, τοῦ ἔδωσε ἓνα χαρτί. Κι' ἀμέσως κατόπιν ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμο πρὸς εἶχε ῥθει.

Ὁ Γαβριὴλ, τοῦ ὁποῖου ἡ περιέργεια εἶχε ἐρεθιστεῖ, κῆτιζε γύρω του καὶ βλέποντας πὸς ἦταν μόνος, πλησίασε στὸ φανάρι πρὸς φώτιζε τὴν αὐλή, κι' ἐκεῖ, ἐξεδιπλώνοντας τὸ χαρτί πρὸς τοῦ εἶχαν δώσει, διάβασε μὲ κάποια συγκίνησι τὰ ἔξης: «Κύριε, δὲν σὰς γνωρίζω, δὲν σὰς εἶδα ποτέ. Μὰ μιὰ ἀπὸ τὴς γυναίκες πρὸς με περιποιούταν, μοῦ εἶπε πὸς εἶσθε Γάλλος, σὰν κι' ἐμένα, κι' αἰχμάλωτος, ἐπίσης σὰν κι' ἐμένα. Αὐτὸ μοῦ δίνει τὸ θάρρος ν' ἀπευθυνθῶ σὲ σὰς μέσα στὴν ἀπόγνωσί μου. Ὁὰ περιμένετε χωρὶς ἄλλο νὰ σὰς στελλῶν χορήματα ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ νὰ πληρώσετε τὰ λῦτρα σας καὶ ν' ἀπελευθερωθῆτε. Ἐτσι δὲν θ' ἀργήσετε νὰ ξαναγορῆσιε στὴν πρω-

— Καὶ φαντάζεστε ὅτι θὰ σὰς παραδώσω στὸν ἀντίξηλό μου; φώναξε ὁ λόρδος ἔξαλλος.

τευνούσά μας. Σας ικετεύω λοιπόν, μόλις φτάσετε εκεί, να βρείτε τους δικούς μου, οι όποιοι άγνοούν τι άπόγινα. Πείτε τους ότι βρίσκονται εδώ, ότι ο λόρδος Βέντγουορθ με κρατάει αιχμάλωτη τον, χωρίς να μου επιτρέψει να επικοινωνήσω με κανένα, κι' ότι, καταχρώμενος της θέσεώς του, τολμάει και μου μιλάει κάθε μέρα για έναν έρωτα, τον όποιο άποκρούω με φρόνη... Ένας εδγενής και προπάντων ένας συμπατριώτης μου, όπως σεις, όφείλει να με βοηθήσει στην τρομερή αυτή θεία πού βρίσκομαι... Μα πρέπει άκόμα να σας πω ποιά είμαι, για να...»

Η έπιστολή σταματούσε άπτότου ατό σημείο αυτό και δεν είχε ύπογραφή. Ήταν φανερό πως κάποιο άποφαστο γεγονός είχε έπιτοδίσει αυτή που την έγραφε να τη συμπλήρωση και να την ύπογράψει. Ωστόσο την είχε στείλει έτσι μισή κι' άτελειωτή, γιατί φαινόταν πως δεν θά είχε άλλη ευκαιρία να τό κάνει αυτό.

Ο Γαβριήλ δεν μπορούσε ν' αναγνωρίσει τον γραμμό χαρακτήρα της έπιστολογράφου. Έν τούτοις, μέσα στα βάθη της καρδιάς του έννοιωσε μι' άλλωστη συγκίνηση, ένα περιεργο προαισθήμα... Και, χλωμός άπ' την ταραχή του, έτοιμαζόταν να ξαναδιαβάσει την έπιστολή, όταν έξαφνα μι' άλλη πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο λόρδος Βέντγουορθ. Ένας μερδός άκόλουθος τον συνόδευε και πήγαινε στο δωμάτιό του να κοιμηθί.

Βλέποντας τον Γαβριήλ, πού τον είχε αφήσει πρό πέντε λεπτών, ο κυβερνήτης του Καλαί στάθηκε ξαφνιασμένος:

— Έδώ βρισκόσαστε άκόμη, φίλε μου; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον. Μήπως σας συνέβη τίποτε; Μήπως είσθε άδιάθετος;

Ο τίμος νέος, χωρίς να πη λέξι, έδωσε στον λόρδο την έπιστολή που είχε λάβει πρό όλιγον. Μόλις ο Άγγλος υπατοίτης έφραξε μι' αματιά σ' αυτή, έγινε πιο χλωμός άπό τον Γαβριήλ. Ότόσο διατήρησε την ψυχραιμία του και, κάνοντας πως διαβάσει, σέφτηκε τι θά έλεγε στον αιχμάλωτό του.

— Η τρελλόγραμμα! είτε τέλος, τσαλακώνοντας και πετώντας καταγής την έπιστολή με μι' προσποιητή περιφρόνηση.

Η άπάντησι αυτή άπογοήτευσε κάπως τον Γαβριήλ και τον ψύχρανε για λογαριασμό της άγνωστης. Ότόσο, ρώτησε με κάποια δυσπιστία άκόμα:

— Καί ποιά είνε αυτή ή αιχμάλωτή σας που την κρατάτε παρά τη θέλησί της, μιλόρδε;

— Πραγματικώς, την κρατώ παρά τη θέλησί της, άπάντησε ο λόρδος. Είνε μι' άνωόροπη συγγενής της γυναίκος μου, πού ή οικογένειά της θέησε να την άπομακρύνη άπ' την Άγγλία και την έμπιστεύθηκε σέ μένα... Τό έκαναν αυτό, γιατί ήξεραν πως στο Καλαί ή έπίδωξις της θά ήταν πιο εύκολη, λόγω της θέσεώς μου ως κυβερνήτου της πόλεως. Η μαγιά της λαίδης Χόου — έτσι λέγεται ή συγγενής μου αυτή — ή όποία διάβασε πολλά ιπποτικά ποιήματα, είνε να νομίζη, παρά τα πενήντα της χρόνια και τα γραζία της μαυιλιά, πως την καταδιναστεύουν και την καταδικάζουν και να δημοφυγή διάφορα παραμύθια, με τα όποια προσπαθεί να προσελκύση το ύπερ αυτής ενδιαφέρον κάθε νέου και ώραίου Ιπτότου... Και μου φαίνεται, μα την άλήθεια, άγαπητέ μου Γαβριήλ, πως τα παραμύθια αυτά της γρηάς μου θείας σάς συγκίνησαν...

— Πρέπει να διολογήσετε και σεις, μιλόρδε, ότι το πράγμα είνε παραδόξο, άπάντησε με ψυχρότητα ο Γαβριήλ. Και γιατί αυτή ή συγγενής σας λέει πως είνε Γαλλίς;

— Για να προκαλέση το ενδιαφέρον σας, φίλε μου... είτε ο λόρδος Βέντγουορθ μ' ένα άναγνωστικό χαμόγελο.

— Κι' αυτός ο έρος σας, με τον όποιο, όπωσ γράφει, τη βασανίζετε;

— Φαντασίος της τρέλλας της!... άπάντησε ο μιλόρδος με κάποια άνωπομονησία. Μα ή ώρα είνε πειά δέκα και πρέπει να γυρίσετε στο σπίτι σας... Άθριο, αν θέλετε, συνεχίζουμε τη συζήτησή μας... Καληνύχτα σας, κύριε ύποκόμη...

Και άφού έφραξε το χέρι του Γαβριήλ, ο κυβερνήτης του Καλαί άπομακρύνθηκε. Ο Γαβριήλ, άφού έβρινε μι' στιγμή διστακτικός, βγήκε κι' αυτός έξω και τράβηξε για τό σπίτι του άπολοπιού.

Είχε άποφασίσει να μην κάνει πειά λόγο στο λόρδο Βέντγουορθ γι' αυτό τό ζήτημα, γιατί άσφαλώς, αν του είχε πει ψέμματα, δεν θά του έλεγε στο μέλλον την άλήθεια.

— Μα, Θεέ μου, ψηθύρισε ο νέος, τι μπορώ να κάνω, αν παραδεχτώ ότι όσα μου γράφει ή άγνωστη στην έπιστολή της είνε άληθινά... Μήπως κι' εγώ δεν είμαι αιχμάλωτος;... Γι' αυτό πρέπει να τελειώση πειά ή κατάσταση αυτή... Πρέπει άθριο, χωρίς άλλο, να φύγη ο Μαρτέν Γκέρ για τό Παρίσι... Θά τον είδοποιήσω άπόψε κιόλας...

Πράγματι, μόλις ο Γαβριήλ έφτασε στο σπίτι του Πέτρου Πεκουά, άντι να μείνη στο πρώτο πάτωμα, όπου ήταν τό

διαμερίσμα του, ανέβηκε στο δεύτερο, σ' ένα δωμάτιο του όποιόν έβρινε ο φρενο-Μαρτέν Γκέρ. "Όλα μέσα στο σπίτι κοιμώντουσαν την ώρα αυτή.

Μα μόλις ο ύποκόμης έφτασε μπρός στην πόρτα του δωματίου του ύποκόμου του, τη βρήκε κλειδωμένη και άκουσε μέσα δυνατά γέλια και χροτό ποτηριών που τσουνγκρίζόντουσαν.

Χτύπησε τότε δυνατά και είτε τ' όνομά του. "Άμέσως πιαπή άπλώθηκε στο δωμάτιο και, έπειτ' άπό άρκετή ώρα, ο Άρνώ ντύ Τιλ άνοιξε την πόρτα. Μα ο Γαβριήλ κρόφτασε να δη την άρχη της φούστας μι'άς γυναίκας, ή όποια έφρευε άπ' την άντικρινή πόρτα του δωματίου.

Ο ύποκόμης νόμισε πως ήταν κάποια ύπερτέρα ξελογιασμένη άπ' τον ύποκόμο του και του είπε χαμογελώντας ειρωνικά:

— "Α! "Α!... Μου φαίνεται, μαστρο-Μαρτέν, πως είσαι πούλ καλύτερα άπ' ετι λέξι... Βλέπω έδώ τραπέζι όλόκληρο, μπουκάλιες με κρασιά, έλεκτά φαγά... Με συγχωρείς πού έκανα τον άλλο σου συνδαιτημόνα να φύγη, αλλά, έπειτα άπ' όσα είδα, νομίζω ότι μπορώ να σε διατάξω να φύγης άθριο χωρίς αναβολή πειά για τό Παρίσι...

— Αυτή είνε κι' ή γνώμη μου, έξωχώτατε, άπάντησε ο ύποκόμος...

"Έκανα μάλιστα, καθώς βλέπετε, τους άποχαρητισμούς μου... — Καλά... Καλά... είτε ο Γαβριήλ. Άπαιτώ να φύγης πριν ξαναήσω... Έτσι σε τρεις μέρες θά βρισκόσαι στο Παρίσι... Έκει ξέρεσι τι θά κάνης...

— Ναι, έξωχώτατε... Θά πάω στο μέγαρό σας, θά βρω την παρμαϊά σας Άλουζα και, άφού την καθησυχάσω για την ύγεια σας, θά της ζητήσω δέκα χιλιάδες σκούδα για τα λύτρα σας και άλλες τρεις άκόμα για τα έξοδά σας έδώ και για τα χρέη σας... Μείνετε ήσυχοι, έξωχώτατε... Θά πάρω τα χρήματα και θά ξαναγυρίσω όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα...

— Τότε λοιπόν, άντιό, Μαρτέν, και καλό ταξείδι...

— Σε δέκα μέρες θά με ξαναδείτε, έξωχώτατε...

Ο Άρνώ ντύ Τιλ κράτησε αυτή τη φορά την ύπόσχεσί του. Έφυγε με τα χαράματα, σινωδευόμενος άπό τη Βαβέττα, με την όποια γλεντούσε τό προηγούμενο βράδυ και ή όποια τον συνόδευσε ως την έξοδο της πόλεως. Έκει τη φίλησε για τελευταία φορά και της όρκίστηκε πως θά την ξαναβίλεσε πούλ γρήγορα κι' έπειτα, κεντρίζοντας τό άλλογό του, έξαφανίστηκε σε μι' στρόφη το δρόμου...

Η φτωχή κόρη βιάστηκε τότε να ξαναγυρίση στο σπίτι της πριν ξεντηθεί ο τρομερός άδελφός της. Έκει έκανε την άρρωστη για να μπορέση να κλάρη έλευθερά για την αναχώρησι του άγαπημένου της...

Θά ήταν δύσκολο μάλιστα να πη κανείς πούος άπ' τους δυό — αυτή ή ο Γαβριήλ — περίμενε με περισσότερη άνωπομονησία την έπιστροφή του Άρνώ ντύ Τιλ...

Μα θά τον περιέμεναν κι' οι δυό για πολύν καιρό...

II

ΥΨΗΛΟΤΑΤΕΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΑΡΝΩ ΝΤΥ ΤΙΛ

Ο Άρνώ ντύ Τιλ την πρώτη μέρα του ταξείδιού του, δεν συνάντησε στο δρόμο τον κανένα έμπόδιο. Σινωτούσε βέβαια κάθε τόσο έγθρικά άποσπάσματα, μα έδειχνε σε όλους τό διαβατήριο με την ύπογραφή του λόρδου Βέντγουορθ και τον άφιναν να περνάη.

Μα τό βράδυ της δεύτερης ήμέρας, καθώς περνούσε άπ' τη Νουαγιόν, ένα ίσπανικό άποσπασμα παρουσιάστηκε έξαφνα μπροστά του.

— "Ε! "Ε! φώναξε ο ένας άπό τους Ίσπανούς, κυττάζοντας τον. Έχει γούστο να είνε αυτός ο άθλιος Άρνώ ντύ Τιλ.

— Θεέ μου! ψηθύρισε ο ύποκόμος χλωμαζώντας. "Αν κι' αναγνωρίσουν, κάθθηκα!...

Μα ήταν πούλ άργα πειά για να φύγη, γιατί οι Ίσπανοί τον έιχαν περιτοχίσει. Έυτυχώς τό σκούαδι ήταν πούλ πικρό.

— Πούος είσαι, φιλαράκο, τον ρώτησε ένας άλλος άπ' τους Ίσπανούς.

— Όνομάζομαι Μαρτέν Γκέρ, άπάντησε ο Άρνώ ντύ Τιλ τρέμοντας. Είμαι ύποκόμος του ύποκόμητος ντ' Έξμεξ που βρίσκεται τώρα αιχμάλωτος στο Καλαί, και πγαίνω να φέρω τα λύτρα του άπ' τό Παρίσι... Να τό διαβατήριο του μιλόρδου Βέντγουορθ, κυβερνήτου του Καλαί...

Ο άρχηγός του άποσπάσματος φώναξε έναν άπ' τους άνδρες του που κρατούσε ένα δανιό, και στο φως του άρχισε να έξετάζη τό διαβατήριο του Άρνώ ντύ Τιλ.

— Η σφραγίδα είνε άθεντική, είτε, κι' ή ύπογραφή γνησία. Εί-

λες την άλήθεια, φίλε μου, και μπορείς να έξακολουθήσης τό δρόμο σου...

(Άκολουθεί)

